ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 1ης Φεβρουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-333/99,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους T. van Rijn και B. Mongin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γαλλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από τις K. Rispal-Bellanger και C. Vasak, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία,

— μη καθορίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1988 και 1990,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

— μη φροντίζοντας για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση του αλιευτικού στόλου, των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990,

— μη απαγορεύοντας προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990,

και

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει αντίστοιχα από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), και 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 207, σ. 1), και από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, D. A. O. Edward (εισηγητή), P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: S. Alber,
γραμματέας: R. Grass,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2000,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Σεπτεμβρίου 1999, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να διαπιστωθεί ότι η Γαλλική Δημοκρατία,

— μη καθορίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1988 και 1990,

— μη φροντίζοντας για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση του αλιευτικού στόλου, των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990,

— μη απαγορεύοντας προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990,

και

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει αντίστοιχα από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1), και 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες (ΕΕ L 207, σ. 1), και από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

Το κοινοτικό νομικό πλαίσιο

2 Σύμφωνα με το άρθρο του 1, ο κανονισμός 170/83 έχει ως σκοπό να διασφαλίσει την προστασία των αλιευτικών πεδίων, τη διατήρηση των θαλάσσιων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό κατάλληλες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες.

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 170/83 προβλέπει τη θέσπιση των αναγκαίων για την υλοποίηση των προαναφερθέντων σκοπών μέτρων διατηρήσεως των αλιευτικών πόρων. Το άρθρο 2, παράγραφος 2, έχει ως εξής:

«Τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 1 μπορούν μεταξύ άλλων να περιλαμβάνουν για κάθε είδος ή ομάδα ειδών:

α) τη δημιουργία ζωνών όπου η αλιεία απαγορεύεται ή περιορίζεται σε ορισμένες περιόδους, σε ορισμένους τύπους σκαφών, σε ορισμένα αλιευτικά μέσα ή σε ορισμένους τρόπους χρησιμοποίησης των αλιευμάτων,

β) τον καθορισμό των προδιαγραφών για τα αλιευτικά μέσα,

γ) τον καθορισμό ελάχιστου μεγέθους ή ελάχιστου βάρους ανά είδος,

δ) τον περιορισμό της αλιευτικής δραστηριότητας, ιδιαίτερα με περιορισμό των αλιευμάτων.»

4 Το άρθρο 3 του κανονισμού 170/83 ορίζει ότι, όταν για ένα είδος φαίνεται αναγκαίο να περιοριστεί η ποσότητα των αλιευμάτων, καθορίζεται ετησίως το σύνολο των επιτρεπόμενων αλιευμάτων, ανά απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων, και το διαθέσιμο για την Κοινότητα μερίδιο. Κατά το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού, η διατιθέμενη για την Κοινότητα ποσότητα αλιευμάτων κατανέμεται μεταξύ των κρατών μελών κατά τρόπο που να εξασφαλίζει σε κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των δραστηριοτήτων που ασκούνται ως προς κάθε απόθεμα.

5 Κατ' εφαρμογήν της διατάξεως αυτής, στη Γαλλία χορηγήθηκαν για τα έτη 1988 και 1990 ποσοστώσεις αλιευμάτων αντίστοιχα από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3977/87 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1987, για τον καθορισμό, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες ιχθύων, του συνόλου των επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1988 και ορισμένων όρων υπό τους οποίους μπορούν να αλιευθούν (ΕΕ L 375, σ. 1), και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4047/89 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1989, περί καθορισμού, για ορισμένα αποθέματα ιχθύων ή ομάδες αποθεμάτων ιχθύων, του συνόλου επιτρεπομένων αλιευμάτων για το 1990 καθώς και ορισμένων όρων υπό τους οποίους είναι δυνατόν να αλιεύονται (ΕΕ L 389, σ. 1).

6 Όσον αφορά τη διαχείριση των ποσοστώσεων, το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 ορίζει ότι «τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν παραχωρηθεί».

7 Οι απαιτήσεις που απορρέουν από την τήρηση της υποχρεώσεως αυτής αναφέρονται στον κανονισμό 2241/87. Το άρθρο του 1 έχει ως εξής:

«1. Για να εξασφαλιστεί η τήρηση κάθε ισχύουσας ρύθμισης σχετικά με τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, κάθε κράτος μέλος ελέγχει, στο έδαφός του και στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή τη δικαιοδοσία του, την άσκηση της αλιείας και των συναφών δραστηριοτήτων. Επιθεωρεί τα αλιευτικά σκάφη και όλες τις δραστηριότητες των οποίων η επιθεώρηση πρέπει να επιτρέπει να εξακριβώνεται η εφαρμογή του παρόντος κανονισμού, και ιδίως οι δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων.

2. Αν, στο τέλος ελέγχου ή επιθεώρησης που πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με την παράγραφο 1, οι αρμόδιες αρχές ενός κράτους μέλους διαπιστώνουν ότι δεν τηρούνται οι ισχύουσες ρυθμίσεις για τα μέτρα διατήρησης και ελέγχου, ασκούν ποινική ή διοικητική δίωξη κατά του πλοιάρχου του συγκεκριμένου σκάφους ή κάθε άλλου υπεύθυνου.

3. Για να διασφαλιστεί η όσο το δυνατό αποτελεσματικότερη και οικονομικότερη επιθεώρηση, τα κράτη μέλη συντονίζουν τις ελεγκτικές τους ενέργειες και εισάγουν μέτρα που επιτρέπουν τόσο στις αρμόδιες αρχές τους όσο και στην Επιτροπή να αλληλοενημερώνονται σε τακτά διαστήματα για την αποκτηθείσα πείρα.»

8 Εξάλλου, το άρθρο 11, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2241/87 έχει ως εξής:

«1. Όλα τα αλιεύματα αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων για τα οποία έχει καθορισθεί ποσόστωση και τα οποία αλιεύονται από αλιευτικά σκάφη που φέρουν σημαία κράτους μέλους ή είναι νηολογημένα σε κράτος μέλος υπολογίζονται ανεξάρτητα από τον τόπο εκφόρτωσης, στην ποσόστωση του κράτους μέλους αυτού για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων.

2. Κάθε κράτος μέλος καθορίζει την ημερομηνία κατά την οποία οι αλιεύσεις αποθέματος ή ομάδας αποθεμάτων που υπόκεινται σε ρύθμιση ποσόστωσης και οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από αλιευτικά σκάφη που φέρουν τη σημαία του ή είναι νηολογημένα σ' αυτό θεωρούνται ότι έχουν εξαντλήσει την ποσόστωση που έχει χορηγηθεί για το εν λόγω απόθεμα ή ομάδα αποθεμάτων. Απαγορεύει από την ημερομηνία αυτή, προσωρινά, την αλιεία ιχθύων αυτού του αποθέματος ή αυτής της ομάδας αποθεμάτων από τα εν λόγω σκάφη, καθώς και τη διατήρηση επί του σκάφους, τη μεταφόρτωση και την εκφόρτωση, εφόσον οι αλιεύσεις πραγματοποιήθηκαν μετά την ημερομηνία αυτή, και καθορίζει την προθεσμία εντός της οποίας επιτρέπονται οι μεταφορτώσεις και οι εκφορτώσεις ή οι τελευταίες κοινοποιήσεις για τα αλιεύματα. Το μέτρο αυτό κοινοποιείται χωρίς καθυστέρηση στην Επιτροπή, η οποία ενημερώνει σχετικά τα υπόλοιπα κράτη μέλη.»

Τα πραγματικά περιστατικά και η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

9 Η Επιτροπή κίνησε δύο χωριστές διαδικασίες λόγω παραβάσεως κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας σχετικά με τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990 αντίστοιχα.

Η περίοδος αλιείας 1988

10 Έπειτα από ανταλλαγή επιστολών με τις γαλλικές αρχές σχετικά με την περίοδο αλιείας 1988, η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως της 1ης Οκτωβρίου 1990, αφού διαπίστωσε ότι οι Γάλλοι αλιείς υπερέβησαν την ποσόστωση σχετικά με δεκατέσσερα αποθέματα κατά την εν λόγω περίοδο αλιείας, προσήψε στη Γαλλική Δημοκρατία ότι δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει σχετικά με τον έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, όπως προκύπτουν από τον κανονισμό 2241/87, και ζήτησε από το εν λόγω κράτος μέλος να της υποβάλει τις παρατηρήσεις του εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεως του εν λόγω εγγράφου.

11 Σύμφωνα με την Επιτροπή, οι γαλλικές αρχές, αφενός, δεν έθεσαν σε εφαρμογή ικανοποιητικό σύστημα ελέγχου της διαχειρίσεως των αποθεμάτων, όπως απαιτεί το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, ιδίως όταν η υπεραλίευση οφειλόταν σε εκφορτώσεις πραγματοποιηθείσες τον τελευταίο μήνα του 1988.

12 Αφετέρου, οι αρχές αυτές δεν απαγόρευσαν προσωρινά την αλιεία, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα που πραγματοποιήθηκαν από τα αλιευτικά σκάφη με γαλλική σημαία εξαντλήθηκε η αντίστοιχη ποσόστωση ή, ενδεχομένως, απαγόρευσαν τελικά την αλιεία, όταν σημειώθηκε σημαντική υπέρβαση της ποσοστώσεως, σε αντίθεση επομένως με τις υποχρεώσεις που υπείχαν από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, και μάλιστα παρά το σχετικό με μεγάλο αριθμό αποθεμάτων προειδοποιητικό τηλετύπημα που τους απέστειλε η Επιτροπή.

13 Με την από 27 Νοεμβρίου 1990 απάντησή τους, οι γαλλικές αρχές δέχθηκαν ότι οι υπερβάσεις των ποσοστώσεων οφείλονταν στην καθυστέρηση απαγορεύσεως της αλιείας και επικαλέστηκαν τις αδυναμίες του στατιστικού τους συστήματος όσον αφορά την ποσότητα των αλιευμάτων, οι οποίες προκάλεσαν καθυστερήσεις στις μηνιαίες δηλώσεις αλιευμάτων και, ως εκ τούτου, δυσχέρειες στην παρακολούθηση της εξελίξεώς τους. Επισήμαναν ότι, από το 1988, κατέβαλαν κάθε δυνατή προσπάθεια για να αντιμετωπίσουν τα εν λόγω προβλήματα καθυστερήσεων και αξιοπιστίας.

14 Στις 29 Σεπτεμβρίου 1992, η Επιτροπή απέστειλε στη Γαλλική Δημοκρατία αιτιολογημένη γνώμη με την οποία ενέμεινε στις αιτιάσεις της σχετικά με την έλλειψη ελέγχου της διαχειρίσεως των αποθεμάτων και την καθυστέρηση απαγορεύσεως της αλιείας. Σχετικά με τη δεύτερη αιτίαση, η Επιτροπή τόνισε ότι οι δυσχέρειες εφαρμογής μιας κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, όπως η ανεπάρκεια του στατιστικού μηχανισμού του οικείου κράτους μέλους, δεν μπορούν να δικαιολογούν την παράβαση της εν λόγω ρυθμίσεως.

15 Με έγγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 1992, η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε στην αιτιολογημένη γνώμη, επισημαίνοντας ότι η κοινοποίηση στοιχείων σχετικών με τα αλιεύματα βελτιώθηκε από τον Ιούνιο του 1991.

Η περίοδος αλιείας 1990

16 Έπειτα από ανταλλαγή επιστολών με τις γαλλικές αρχές σχετικά με την περίοδο αλιείας 1990, η Επιτροπή, με έγγραφο οχλήσεως της 25ης Ιανουαρίου 1993, αφού διαπίστωσε ότι σημειώθηκε υπέρβαση έξι ποσοστώσεων που είχαν χορηγηθεί στη Γαλλία για την εν λόγω περίοδο, προσήψε εκ νέου στη Γαλλική Δημοκρατία ότι δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει σχετικά με τον έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, όπως οι υποχρεώσεις αυτές απορρέουν από τον κανονισμό 2241/87, και ζήτησε από το εν λόγω κράτος μέλος να της υποβάλει τις παρατηρήσεις του εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση του εν λόγω εγγράφου.

17 Η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι τα μέτρα προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας δεν ελήφθησαν ούτε όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα εξαντλήθηκαν οι ποσοστώσεις. Εξάλλου, μολονότι μειώθηκαν, οι καθυστερήσεις διαβιβάσεως των στοιχείων προς την Επιτροπή εξακολούθησαν.

18 Η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε στις 17 Μαρτίου 1993 ότι το σύστημά της διαχειρίσεως των αλιευμάτων είχε καταστεί αποδοτικό και ότι η Επιτροπή μπόρεσε να λάβει εγκαίρως τα στοιχεία. Αντίθετα, δεν παρέσχε καμία εξήγηση επί της αιτιάσεως σχετικά με την καθυστέρηση απαγορεύσεως της αλιείας.

19 Στις 4 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή απηύθυνε στη Γαλλική Δημοκρατία αιτιολογημένη γνώμη με την οποία διατύπωσε τις ακόλουθες αιτιάσεις:

1) οι γαλλικές αρχές δεν καθόρισαν τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν στη Γαλλία για την αλιευτική περίοδο 1990·

2) οι αρχές αυτές δεν φρόντισαν για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων και κατάλληλη επιθεώρηση των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους όσον αφορά την περίοδο αλιείας 1990·

3) οι γαλλικές αρχές δεν απαγόρευσαν προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση· και

4) οι αρχές αυτές δεν προέβησαν σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας για την εν λόγω περίοδο.

20 Με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 1997, η Γαλλική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι οι κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που χορηγήθηκαν στη Γαλλία θεσπίστηκαν με το διάταγμα 2413/90, της 24ης Αυγούστου 1990, σχετικά με την κατανομή ορισμένων ποσοστώσεων αλιείας που χορηγήθηκαν στη Γαλλία για το 1990. Σχετικά με τον έλεγχο της τηρήσεως της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως από τους αλιείς, η Γαλλική Κυβέρνηση επισήμανε ότι μόνον το απόθεμα γαύρου στη ζώνη CIEM VIII μπόρεσε να ρυθμιστεί με μέτρο απαγορεύσεως της αλιείας πριν από τα τέλη του 1990. Το μέτρο αυτό τηρήθηκε, καθόσον τα αλιεύματα του είδους αυτού που πραγματοποιήθηκαν τον Νοέμβριο του 1990, μετά την ημερομηνία απαγορεύσεως της σχετικής αλιείας, ανήλθαν μόλις σε δέκα περίπου τόνους.

21 Λαμβανομένων υπόψη των απαντήσεων των γαλλικών αρχών στις αιτιολογημένες γνώμες της 29ης Σεπτεμβρίου 1992 και της 4ης Ιουνίου 1997, η Επιτροπή, θεωρώντας ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν φρόντισε για την τήρηση του κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, άσκησε την παρούσα προσφυγή.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

22 Σύμφωνα με τη Γαλλική Κυβέρνηση, από το γράμμα και την οικονομία του άρθρου 226 ΕΚ προκύπτει ότι μια προσφυγή λόγω παραβάσεως πρέπει να έχει καθορισμένο και οριοθετημένο αντικείμενο για να ανταποκρίνεται στον απώτερο σκοπό της, ήτοι τη συμμόρφωση του καθού κράτους μέλους. Σκοπός, επομένως, μιας τέτοιας προσφυγής δεν είναι η ενδεχόμενη επιβολή κυρώσεων για λόγους αρχής στο εν λόγω κράτος μέλος, στην οποία θα κατέληγε η άσκηση προσφυγής, όπως εν προκειμένω, μια δεκαετία μετά τα γεγονότα.

23 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της που απορρέουν από τα άρθρα 211 ΕΚ και 226 ΕΚ, η Επιτροπή δεν οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος προς άσκηση της προσφυγής, διότι έχει, προς το γενικό κοινοτικό συμφέρον, αυτεπαγγέλτως ως αποστολή να μεριμνά για την ορθή εφαρμογή των διατάξεων της Συνθήκης από τα κράτη μέλη και να επιδιώκει την αναγνώριση ενδεχόμενων παραβάσεων των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη, προκειμένου να τίθεται τέρμα στις παραβάσεις αυτές (βλ. αποφάσεις της 4ης Απριλίου 1974, 167/73, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή τόμος 1974, σ. 179, σκέψη 15, της 11ης Αυγούστου 1995, C-431/92, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1995, σ. I-2189, σκέψη 21, και της 9ης Νοεμβρίου 1999, C-365/97, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1999, σ. I-7773, σκέψη 59).

24 Εξάλλου, στην Επιτροπή απόκειται να εκτιμήσει κατά πόσον είναι σκόπιμο να στραφεί κατά ενός κράτους μέλους, να προσδιορίσει τις διατάξεις που αυτό παραβιάζει και να επιλέξει το χρονικό σημείο κατά το οποίο θα κινήσει τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά του κράτους αυτού, οι λόγοι δε που προσδιορίζουν την επιλογή αυτή δεν ασκούν επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής (αποφάσεις της 1ης Ιουνίου 1994, C-317/92, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1994, σ. I-2039, σκέψη 4, και της 18ης Ιουνίου 1998, C-35/96, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1998, σ. I-3851, σκέψη 27).

25 Κατά πάγια νομολογία, οι κανόνες του άρθρου 226 ΕΚ πρέπει να εφαρμόζονται χωρίς η Επιτροπή να είναι υποχρεωμένη να τηρεί ορισμένη προθεσμία (αποφάσεις της 10ης Απριλίου 1984, 324/82, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1984, σ. 1861, σκέψη 12, και της 16ης Μαΐου 1991, C-96/89, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1991, σ. I-2461, σκέψη 15). Επειδή δεν αποδείχθηκε ότι η ασυνήθης διάρκεια της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας έβλαψε τα δικαιώματα άμυνας της Γαλλικής Δημοκρατίας, ουδόλως συνάγεται ότι η Επιτροπή άσκησε τη διακριτική ευχέρεια που διαθέτει δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ κατά τρόπον αντίθετο προς τη Συνθήκη.

26 Συνεπώς, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

27 Η Επιτροπή διατύπωσε κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας τρεις αιτιάσεις, οι οποίες πρέπει να αναλυθούν διαδοχικά:

— την απουσία μέτρων ελέγχου, κατά παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87,

— την καθυστέρηση απαγορεύσεως της αλιείας, κατά παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87, και

— την απουσία ποινικών ή διοικητικών διώξεων, κατά παράβαση των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

Η απουσία μέτρων ελέγχου

28 Σύμφωνα με την Επιτροπή, η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87, για τρεις λόγους. Πρώτον, δεν έλαβε επαρκώς διαφοροποιημένα και αποτελεσματικά μέτρα διαχειρίσεως των ποσοστώσεών της αλιείας· δεύτερον, δεν άσκησε επαρκή έλεγχο των αλιευτικών και των σχετικών με αυτές δραστηριοτήτων· τέλος, δεν επιθεώρησε καταλλήλως τα αλιευτικά σκάφη και τις δραστηριότητες εκφορτώσεως, πωλήσεως και αποθηκεύσεως των αλιευμάτων.

29 Η Γαλλική Κυβέρνηση, μολονότι δεν αρνείται τις υπερβάσεις ποσοστώσεων που της προσάπτονται για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990, αναφέρεται στη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίζεται στην ύπαρξη απλώς τεκμηρίου, αλλά σε ακριβή και συγκεκριμένα στοιχεία (αποφάσεις της 5ης Οκτωβρίου 1989, 290/87, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1989, σ. 3083, σκέψη 17, της 20ής Μαρτίου 1990, C-62/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1990, σ. I-925, σκέψη 37, και της 31ης Ιανουαρίου 1991, C-244/89, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1991, σ. I-163, σκέψη 35).

30 Συναφώς, η Γαλλική Κυβέρνηση επισημαίνει ότι ενεργεί σύμφωνα με τους σκοπούς της κοινής πολιτικής αλιείας και ισχυρίζεται ότι οι μεταρρυθμίσεις στις οποίες προέβη προκειμένου να ακολουθήσει την εξέλιξη της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως εκφράστηκαν στην πράξη με σταδιακή βελτίωση του συστήματός της διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων.

31 Συγκεκριμένα, η Γαλλική Κυβέρνηση αναφέρει ότι οι υπερβάσεις μειώθηκαν μεταξύ 1988 και 1998, όσον αφορά τόσο το ποσοστό της υπερβάσεως όσο και τον αριθμό των σχετικών ειδών. Προσθέτει ότι τέτοιου είδους υπερβάσεις ούτε έθεσαν σε κίνδυνο την ισορροπία των αλιευτικών πόρων ούτε τροποποίησαν τις κλίμακες σταθερότητας που χρησιμοποιούνται για την κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των κρατών μελών.

32 Εκ προοιμίου, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το άρθρο 226 ΕΚ παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να κινήσει τη διαδικασία περί αναγνωρίσεως της παραβάσεως κάθε φορά που θεωρεί ότι κράτος μέλος παρέβη κοινοτική υποχρέωσή του, ανεξάρτητα από τη φύση ή τη σημασία της παραβάσεως (απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1990, C-209/88, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1990, σ. I-4313, σκέψη 13).

33 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαδικασία του άρθρου 226 ΕΚ στηρίζεται στην αντικειμενική διαπίστωση ότι κράτος μέλος δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που επιβάλλει η Συνθήκη ή μια πράξη παραγώγου δικαίου (βλ. αποφάσεις της 1ης Μαρτίου 1983, 301/81, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1983, σ. 467, σκέψη 8, και της 1ης Οκτωβρίου 1998, C-71/97, Επιτροπή κατά Ισπανίας, Συλλογή 1998, σ. I-5991, σκέψη 14).

34 Εν προκειμένω, η Επιτροπή, προς στήριξη της προσφυγής της, προσκόμισε τεκμηριωμένα στοιχεία αποδεικνύοντα, συγκεκριμένα, αφενός, υπεραλίευση ύψους 57 % για τη γλώσσα και 330 % για το βατραχόψαρο κατά την περίοδο αλιείας 1988 και, αφετέρου, σημαντική υπεραλίευση το 1990. Επιπλέον, τόνισε ότι, για αρκετά αποθέματα αλιείας, οι εκφορτώσεις συνεχίστηκαν μετά τη λήψη του εθνικού μέτρου απαγορεύσεως της αλιείας και μάλιστα μετά την παύση της αλιείας με απόφαση της Επιτροπής. Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν αμφισβήτησε την ορθότητα των διαπιστώσεων αυτών.

35 Από το σημαντικό μέγεθος των αριθμών αυτών και το ότι η κατάσταση που αφορούν επαναλαμβάνεται προκύπτει ότι η υπεραλίευση δεν μπορεί παρά να είναι συνέπεια της παραβάσεως εκ μέρους των γαλλικών αρχών των υποχρεώσεών τους ελέγχου. Επομένως, η επιχειρηματολογία της Γαλλικής Κυβερνήσεως ότι η Επιτροπή στηρίζεται στην ύπαρξη απλού τεκμηρίου δεν δικαιολογείται.

36 Σχετικά με τη σταδιακή βελτίωση της διαχειρίσεως της αλιείας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι δεν ασκεί επιρροή το αν η παράβαση που προσάπτεται στο κράτος μέλος οφείλεται στη βούλησή του, στην αμέλειά του ή ακόμη σε τεχνικές δυσχέρειες τις οποίες το κράτος αυτό αντιμετώπισε (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Ισπανίας, σκέψη 15). Οι προσπάθειες βελτιώσεως, μολονότι οδήγησαν σε μείωση των υπερβάσεων των ποσοστώσεων, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τις διαπιστωθείσες παραβάσεις.

37 Όσον αφορά το επιχείρημα το οποίο η Γαλλική Κυβέρνηση αντλεί από την έλλειψη ζημίας προκληθείσας από τη μη τήρηση των υποχρεώσεών της, ακόμη και αν υποτεθεί αποδεικνυόμενος ο ισχυρισμός αυτός, προέχει να υπομνησθεί ότι η μη τήρηση υποχρεώσεως η οποία επιβάλλεται από κανόνα του κοινοτικού δικαίου συνιστά αφ' εαυτής παράβαση, η δε παρατήρηση ότι η μη τήρηση της υποχρεώσεως δεν είχε αρνητικές συνέπειες δεν ασκεί επιρροή (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση της 27ης Νοεμβρίου 1990, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψη 14).

38 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη καθορίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1988 και 1990 και μη φροντίζοντας για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση του αλιευτικού στόλου, των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2241/87.

Η καθυστέρηση παύσεως της αλιείας

39 Το Δικαστήριο έκρινε ήδη με την απόφασή του της 7ης Δεκεμβρίου 1995, C-52/95, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 1995, σ. I-4443, σκέψεις 29 και 30), ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 υποχρεώνει τα κράτη μέλη να λαμβάνουν μέτρα δεσμευτικού χαρακτήρα για να απαγορεύουν προσωρινώς κάθε αλιευτική δραστηριότητα προτού ακόμη εξαντληθούν οι ποσοστώσεις.

40 Εν προκειμένω, η Επιτροπή τονίζει ότι, όσον αφορά την περίοδο αλιείας 1988, προειδοποίησε επανειλημμένως τις γαλλικές αρχές με τηλετύπημα σχετικά με τον βαθμό εξαντλήσεως των αποθεμάτων και τον κίνδυνο υπεραλιεύσεως. Όσον αφορά την περίοδο αλιείας 1990, η Επιτροπή κοινοποίησε τις έξι περιπτώσεις υπεραλιεύσεως. Οι γαλλικές αρχές δεν έλαβαν κανένα μέτρο παρεμβάσεως.

41 Όσον αφορά την περίοδο αλιείας 1988, η Γαλλική Κυβέρνηση, με το από 23 Οκτωβρίου 1989 έγγραφό της, δέχθηκε ότι είχε σημειωθεί υπέρβαση των ποσοστώσεων χωρίς να έχουν ληφθεί εγκαίρως τα μέτρα απαγορεύσεως και δικαιολογήθηκε προβάλλοντας τις δυσχέρειες εγκαταστάσεως νέων λογισμικών και, ειδικότερα όσον αφορά τη χωματίδα, τη γλώσσα και το βατραχόψαρο, τις δυσχέρειες σχετικά με τη διαχείριση τέτοιου είδους ποσοστώσεων, οι οποίες είναι πολύ χαμηλές και αφορούν αλιεύσεις που γίνονται από μικρό, διάσπαρτο στόλο.

42 Όσον αφορά την περίοδο αλιείας 1990, η Γαλλική Κυβέρνηση, με το από 22 Ιανουαρίου 1992 έγγραφό της, δικαιολόγησε την υπέρβαση των ποσοστώσεων με τις αδυναμίες του τότε ισχύοντος στατιστικού συστήματος, οι οποίες προκάλεσαν σημαντική καθυστέρηση στις μηνιαίες δηλώσεις αλιευμάτων και δυσχέρειες στην παρακολούθηση της εξελίξεώς τους.

43 Πρώτον, όσον αφορά τη δυσχέρεια των γαλλικών αρχών ως προς τη διαχείριση των χαμηλών ποσοστώσεων αλιείας, η Επιτροπή παρατήρησε ορθά ότι μια τέτοια δυσχέρεια ήταν προβλέψιμη ήδη από τη συζήτηση και την έγκριση των κανονισμών περί καθορισμού των ετήσιων ποσοστώσεων. Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Γαλλική Κυβέρνηση δεν μπορεί να νομιμοποιήσει την καθυστερημένη απαγόρευση της αλιείας προβάλλοντας την ανεπάρκεια του συστήματός της ελέγχου, του οποίου οι λεπτομέρειες χρησιμοποιήσεως δεν ήταν επαρκώς προσαρμοσμένες στα χαρακτηριστικά της αλιείας που πραγματοποιούσαν τα αλιευτικά σκάφη με γαλλική σημαία.

44 Δεύτερον, αναφορικά με τα προβλήματα στον τομέα της πληροφορικής και της στατιστικής, κατά πάγια νομολογία, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να επικαλούνται πρακτικές δυσχέρειες προκειμένου να δικαιολογούν τη μη λήψη των ενδεικνυομένων μέτρων ελέγχου. Αντίθετα, εναπόκειται στα κράτη μέλη, που είναι επιφορτισμένα με την εκτέλεση των κοινοτικών ρυθμίσεων στον τομέα των προϊόντων αλιείας, να υπερνικούν τις δυσχέρειες αυτές λαμβάνοντας τα κατάλληλα μέτρα (προπαρατεθείσες αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1990, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 23, και της 7ης Δεκεμβρίου 1995, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 28).

45 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 11 του κανονισμού 2241/87 επιβάλλεται στα κράτη μέλη ως γενικός κανόνας αναγκαίος για τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας οποιουδήποτε συστήματος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, στηριζομένου στην κατανομή, υπό μορφή ποσοστώσεων παραχωρουμένων στα κράτη μέλη, του όγκου των διαθέσιμων για την Κοινότητα αλιευμάτων. Επομένως, επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι η καθυστέρηση εκ μέρους των γαλλικών αρχών προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας συνιστά παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

46 Προς άμυνά της, η Γαλλική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, από το 1989, βελτίωσε τη διαχείριση των εθνικών ποσοστώσεων αλιείας, προκειμένου να την καταστήσει πιο αξιόπιστη και να είναι σε θέση να αντιδράσει εγκαίρως σε περίπτωση που προβλέπονταν υπερβάσεις.

47 Εντούτοις, η βελτίωση της αποτελεσματικότητας των ελέγχων κατόπιν μιας τέτοιας παραβάσεως δεν ασκεί επιρροή στο γεγονός ότι, κατά τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990, σημειώθηκαν αρκετές σημαντικές υπερβάσεις ποσοστώσεων στη γαλλική επικράτεια ή στα θαλάσσια ύδατα που υπάγονται στη δικαιοδοσία της, χωρίς να έχουν ληφθεί εγκαίρως τα μέτρα προσωρινής απαγορεύσεως της αλιείας.

48 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Γαλλική Δημοκρατία, μη απαγορεύοντας προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

Η απουσία ποινικών ή διοικητικών διώξεων

49 Η Γαλλική Δημοκρατία επισημαίνει ότι το 1997 εισήχθη στο γαλλικό δίκαιο ένας μηχανισμός διοικητικών κυρώσεων για τις υπερβάσεις ποσοστώσεων, διαπνεόμενος από τον προβλεπόμενο στον κανονισμό (ΕΚ) 847/96 του Συμβουλίου, της 6ης Μαΐου 1996, που αφορά τη θέσπιση συμπληρωματικών όρων για την ετήσια διαχείριση του συνόλου των επιτρεπόμενων αλιευμάτων (ΤΑC) και των ποσοστώσεων (ΕΕ L 115,

σ. 3).

50 Πάντως, όπως ορθά επισήμανε η Επιτροπή, και πριν ακόμη από την έκδοση του κανονισμού 847/96, τα κράτη μέλη όφειλαν να προβούν σε διοικητικές ενέργειες σε περίπτωση παραβάσεως της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως και του ελέγχου των αλιευτικών πόρων, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990, οι γαλλικές αρχές παρέβησαν την υποχρέωση αυτή.

51 Σχετικά με τις ποινικές κυρώσεις, η Γαλλική Κυβέρνηση δικαιολογεί τον χαμηλό αριθμό ποινικών διώξεων, πρώτον, λόγω του ότι απαιτείται προηγούμενη υπουργική απόφαση για την απαγόρευση συγκεκριμένου είδους και συγκεκριμένης ζώνης αλιείας και, δεύτερον, λόγω της δυσχέρειας διαπιστώσεως της παραβάσεως, η οποία τις περισσότερες φορές τελείται σε θαλάσσιο χώρο από εξουσιοδοτημένο υπάλληλο.

52 Όσον αφορά την απόδειξη σε θαλάσσιο χώρο, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων, στην αποφυγή της οποίας αποσκοπεί το σύστημα ελέγχου, πραγματοποιείται όχι μόνο με την αλίευση ορισμένων ιχθύων, αλλά και με την εκφόρτωση ή τη μεταφόρτωση ποσοτήτων αλιευμάτων που υπερβαίνουν την ποσόστωση. Συγκεκριμένα, από το άρθρο 1 του κανονισμού 2241/87 προκύπτει ότι οι έλεγχοι και οι επιθεωρήσεις που επιβάλλει η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση αφορούν «τις δραστηριότητες εκφόρτωσης, πώλησης και εναποθήκευσης ιχθύων και καταγραφής των εκφορτώσεων και των πωλήσεων». Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι παραβάσεις του καθεστώτος ποσοστώσεων, για τις οποίες το κράτος μέλος της εκφορτώσεως ή της μεταφορτώσεως πρέπει να επιβάλλει κυρώσεις βάσει του άρθρου 11γ, το οποίο εισήχθη στον κανονισμό 2241/87 με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3483/88 του Συμβουλίου, της 7ης Νοεμβρίου 1988 (ΕΕ L 306, σ. 2), είναι οι τελούμενες κατά την εκφόρτωση ή κατά τη μεταφόρτωση αλιευμάτων σε λιμένα αυτού του κράτους μέλους ή εντός των θαλασσίων υδάτων που υπάγονται στην κυριαρχία του ή στη δικαιοδοσία του (απόφαση της 27ης Μαρτίου 1990, C-9/89, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-1383, σκέψεις 28 και 29).

53 Συνεπώς, για την επιβολή ποινικής κυρώσεως δεν απαιτείται η διαπίστωση της παραβάσεως στον θαλάσσιο χώρο, καθόσον οι παραβάσεις μπορούν εύκολα να

διαπιστωθούν κατά την εκφόρτωση των αλιευμάτων στον λιμένα ή κατά την εκφόρτωση, πώληση ή εναποθήκευση.

54 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83, τα κράτη μέλη καθορίζουν, τηρώντας τις ισχύουσες κοινοτικές διατάξεις, τις λεπτομέρειες για τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που τους έχουν χορηγηθεί, συμπεριλαμβανομένων των προϋποθέσεων εφαρμογής τους. Κατά πάγια νομολογία, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί διατάξεις, πρακτικές ή καταστάσεις της εσωτερικής έννομης τάξεως, προκειμένου να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων και προθεσμιών που απορρέουν από κανόνες του κοινοτικού δικαίου (βλ. απόφαση της 8ης Ιουνίου 1993, C-52/91, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1993, σ. I-3069, σκέψη 36).

55 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Γαλλική Δημοκρατία, παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

Επί των δικαστικών εξόδων

56 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή διατύπωσε σχετικό αίτημα και η Γαλλική Δημοκρατία ηττήθηκε, επιβάλλεται να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Η Γαλλική Δημοκρατία,

— μη καθορίζοντας τις κατάλληλες λεπτομέρειες όσον αφορά τη χρησιμοποίηση των ποσοστώσεων που της χορηγήθηκαν για τις αλιευτικές περιόδους 1988 και 1990 και μη φροντίζοντας για την τήρηση της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως στον τομέα της διατηρήσεως των ειδών με επαρκή έλεγχο των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς και με κατάλληλη επιθεώρηση του αλιευτικού στόλου, των εκφορτωνόμενων αλιευμάτων και της καταγραφής τους, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990,

— μη απαγορεύοντας προσωρινά την αλιεία από σκάφη με γαλλική σημαία ή νηολογημένα στη γαλλική επικράτεια, όταν θεωρήθηκε ότι με τα αλιεύματα είχε εξαντληθεί η αντίστοιχη ποσόστωση, και απαγορεύοντας τελικά την αλιεία όταν είχε σημειωθεί μεγάλη υπέρβαση της ποσοστώσεως, όσον αφορά τόσο την περίοδο αλιείας 1988 όσο και την περίοδο αλιείας 1990,

και

— παραλείποντας να προβεί σε διώξεις ποινικής ή διοικητικής φύσεως κατά των πλοιάρχων ή οποιουδήποτε άλλου υπευθύνου για τις αλιευτικές δραστηριότητες που πραγματοποιήθηκαν μετά τις απαγορεύσεις αλιείας, για τις περιόδους αλιείας 1988 και 1990,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει αντίστοιχα από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, και 1, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2241/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη θέσπιση ορισμένων μέτρων ελέγχου για τις αλιευτικές δραστηριότητες, και από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87 και των άρθρων 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 170/83 και 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2241/87.

2) Καταδικάζει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

La Pergola Wathelet Edward

Jann Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Φεβρουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

A. La Pergola